

XXVII-P-6568/2001.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu pojedincu Ružici Omazić u pravnoj stvari tužitelja GLUMINA BANKA d.d. u stečaju, Zagreb, Trpinjska 9, kojeg zastupa punomoćnik Jaka Ćurić, odvjetnica iz Zagreba, Pavla Hatza 23/II, protiv tuženika TEHNOMEHANIKA d.d. u stečaju, Marija Bistrica, Stubička cesta 4, kojeg zastupa punomoćnik Mirjana Topalušić, odvjetnica iz Zagreba, Donje Vrapče 60, radi utvrđenja osporene tražbine, dana 20. studenog 2008.god., zaključio je glavnu raspravu u prisutnosti zz punomoćnika tužitelja Dražena Vrdoljak, odvjetničkog vježbenika s položenim pravosudnim ispitom i punomoćnice tuženika Marije Topalušić odvjetnice, danom objave presude 05. prosinca 2008.godine

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se da postoji tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu 36.597.648,56 kn trećeg isplatnog reda viših isplatnih redova.
- II. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj traži da se utvrdi da postoji tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu 63.066.034,64 kn trećeg isplatnog reda viših isplatnih redova.
- III. Nalaže se tužitelju da nadoknadi tuženiku trošak spora u iznosu od 182.040,00 kn, u roku od 8 dana. *+ htc - do isplate*
- IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu preostalog dijela troška u iznosu 1.608.000,00 kn.
- V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu preostalog dijela troška u iznosu 432.000,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu radi utvrđenja tražbine koju mu je tuženik osporio u stečajnom postupku rješenjem St-282/99 od 12.07.2001. godine i uputio ga na parnicu radi utvrđenja osporene tražbine u iznosu od 99.663.703,20 kn. U obrazloženju tužbe kao i tijekom daljnjeg postupka tvrdi da je prijavom tražbine od 14.04.2000. godine i kasnijom dopunom prijave tražbine od 07.09.2000. godine prijavio tražbinu u stečajnom postupku u ukupnom iznosu 101.084.547,67 kn, a da mu je stečajni upravitelj osporio dio tražbine u iznosu 99.663.703,20 kn te je precizirao na što se odnosi osporeni dio tražbina na način: preostali dio akreditiva br. 21-1369 u iznosu 10.794.489,21 kn; prvi anuitet po akreditivu 21-1369 koji je u skladu s čl. 2. st. 2. akreditiva pretvoren u kredit DK-98124 po kojem dug iznosi 1.562.027,76 kn; drugi anuitet po akreditivu 21-1369 koji je u skladu s čl. 2 st. 2. akreditiva pretvoren u kredit IK-981187 po kojem dug iznosi 1.602.524,31 kn; preostali dio akreditiva 21-1370 u iznosu 10.097.836,27 kn; prvi anuitet po akreditivu 21-370 koji je u skladu čl. 2 st. 2. akreditiva pretvoren u kredit DK-980125 po kojem dug iznosi 1.556.610,51 kn; drugi anuitet po akreditivu 21.1370 koji je u skladu s čl. 2 st. 2. akreditiva pretvoren u kredit IK-981186 po kojem dug iznosi 1.703.409,52 kn; treći anuitet po akreditivu 21-1370 koji je u skladu s čl. 2. st. 2. akreditiva pretvoren u kredit IK-9900018 po kojem dug iznosi 1.518.782,26 kn; ostatak duga po kontragarancijskom kreditu, kontragaranciji i jamstvu br. 16-97012K u iznosu 9.728.413,85 kn; po ugovoru o garanciji IG-970517 iznos 1.475.350,94 kn; po ugovoru o deviznoj garanciji br. 059181541-155 neotplaćeni dio garancije u iznosu

5.281.877,66 kn; po ugovoru o deviznoj garanciji 059181541-506 iznos 1.123.836,00 kn; po ugovoru o deviznoj garanciji 059181541.602 iznos 855.297,64 kn; potraživanje s osnova avala mjenice u iznosu 6.523.093,50 kn; potraživanje po kreditu IK-980446 po kojem je glavni dužnik Tehnobistrica d.o.o., a tuženik za obvezu po tom ugovoru odgovara kao jamac za iznos 22.170.061,40 kn; potraživanje po ugovoru o kreditu IK-96A689 po kojem je Tehnobistrica d.o.o. glavni dužnik, a tuženik kao jamac odgovara za obvezu glavnog dužnika u iznosu 16.422.177,80 kn; potraživanje po deviznoj garanciji br. 059181541-682 u iznosu 3.476.711,25 kn; potraživanje po deviznoj garanciji 31396 u iznosu 300.000,00 kn; potraživanje po deviznoj garanciji 059181541-682 u iznosu 3.471.203,25 kn.

Tvrdi da je navedene tražbine tuženik neosnovano osporio pa je predložio da sud donese presudu kojom će se utvrditi postojanje tražbine tužitelja prema tuženiku u iznosu 99.663.703,20 kn trećeg isplatnog reda viših isplatnih redova.

U odgovoru na tužbu tuženik je osporio tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti obrazlažući opravdanost osporavanja potraživanja tužitelja po navedenim ugovorima u navedenim iznosima. Tvrdi da je potraživanje po ugovorima o kreditu IK-981186, IK-981187 i IK-990018 u ukupnom iznosu 4.824.716,09 kn stečajni upravitelj osporio iz razloga jer tužitelj nije izvršio plaćanje umjesto tuženika po Ugovoru o akreditivu s potpuno odloženim polaganjem pokrića br. 21-1369 i br. 21-1370. U trenutku dospijeca druge i treće rate akreditiva br. 21-1369 i druge rate akreditiva br. 21-1370 tuženik nije imao sredstava za pokriće, pa je plaćanje trebao izvršiti tužitelj, ali da isti također nijem imao sredstva i zbog toga nije izvršio plaćanje, a unatoč tome je navedene iznose rata pretvorio u glavnice spornih kredita. Tvrdi da su po istom osnovu tražbine prijavile komfirmirajuće banke po ugovorima o akreditivu i to Bayerische Landesbank Munchen, koja je po akreditivu 21-1369 izvršila cjelokupno plaćanje i to svih 12 rata je platila korisniku akreditiva, tj. prodavatelju iz osnovnog posla, pa je po ugovoru o ustupanju potraživanja od 03.05.1999. godine i 04.05.1999. godine komfirmirajuća banka preuzela potraživanje od korisnika garancije sa svih sporednim potraživanjima, a da je tužitelj dao pristanak za taj prijenos 07.05.1999. godine. Bayerische Hypo und Vereinsbank, Munchen je komfirmirajuća banka po akreditivu broj 21-1370 i po akreditivu je izvršila cjelokupno plaćanje svih 12 obroka korisniku akreditiva, odnosno prodavatelju iz osnovnog posla, a ugovorom o cesiji je preuzela sva potraživanja koje je korisnik garancije imao temeljem kupoprodajnog ugovora prema kupcu ovdje tuženiku. Navodi da je komfirmirajuća banka platila drugi i treći obrok prodavatelju, a da je te iznose tužitelj pretvorio u glavnice kredita IK-981186 i IK-990018. Tvrdi da su komfirmirajuće banke prijavile potraživanje u stečajnom postupku tuženika, koje im je priznato u cijelosti, jer su upravo one stvarno platile obveze tuženika za plaćanje rate akreditiva, a kako tužitelj nije izvršio plaćanje s tog osnova, nije imao osnova te rate pretvoriti u glavnice kredita i obračunati kamate na nepostojeći dug. Tvrdi da je tuženik to potraživanje tužitelju evidentirao kao eventualno buduće potraživanje u skladu s čl. 76. Stečajnog zakona. Tvrdi da je potraživanje po deviznim kreditima DK-98124 i DK-980125 u ukupnom iznosu 3.118.638,26 kn, koji se odnose na prvu ratu akreditiva 21-1369 i prvu ratu akreditiva 21-1370 tužitelj neosnovano pretvorio u kredit obzirom da te rate akreditiva nije platio, pa ističe da su razlozi osporavanja isti kao i za prethodne kredite.

Nadalje tvrdi da u prijavi tražbine s osnova Ugovora o kreditu br. IG-97012K u iznosu 9.728.413,85 kn i Ugovoru o kreditu br. IG-970517 u iznosu 1.475.350,94 kn tužitelj nije u cijelosti obrazložio na što se odnose, a da je bez obzira na to stečajni upravitelj to potraživanje osporio jer obveza tuženika nije nastala do dana otvaranja stečajnog postupka. Tvrdi da je ugovor br. IG-97012K nastao na način što je tužitelj, u skladu s čl. 3 ugovora o kontragaranciji, kontragarancijskom kreditu i jamstvu br. 12/97 sklopljenim između parničnih stranaka 29.04.1997. godine, iznos u protuvrijednosti 14.114.000,00 ATS, za koji je izdao kontragaranciju br. 12/97 po nalogu tuženika u korist Dubrovačke banke, pretvorio u glavicu kredita. Po navedenoj kontragaranciji tužitelj nije korisniku kontragarancije Dubrovačkoj banci platio ništa, ali je iznos kontragarancije umanjeno za plaćanja koje je izvršio sam tuženik kreditoru KARTNER LANDES und HYPOTHEKENBANK Ag Klagenfurt, temeljem osnovnog posla, pretvorio u glavicu spornog kredita i prijavio potraživanje u stečaju tuženika. Radi osiguranja plaćanja po ugovoru o kreditu u korist KARTNER

LANDES und HYPOTHEKENBANK Ag Klagenfurt neprenosivu garanciju br. 314-35C izdala je Dubrovačka banka i da je Državna agencija za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka (DAB), koja je sanirala Dubrovačku banku, uredno nastavila otplaćivati preostale dospjele obroke kredita koja plaćanja vrši i sada u skladu s planom otplate kredita. Tvrdi da je DAB u stečajnu masu prijavio potraživanje s osnova plaćanja po izdanoj garanciji, a tuženik je tražbinu priznao, a osporio tražbinu tužitelja jer isti do dana otvaranja stečajnog postupka po kontragaranciji nije platio ništa.

Tvrdi da je sporni Ugovor 97051 nastao na način što je tužitelj, u skladu s čl. 3 ugovora o garanciji, garancijskom kreditu i jamstvu br. 517/97 sklopljenom između parničnih stranaka 10.10.1997. godine, iznos od 1.200.000,00 kn, za koji je izdao po nalogu tuženika neprenosivu garanciju br. 517/97 u korist Croatia osiguranja d.d., Filijala Zabok, na dan dospijeća pretvorio u glavnicu spornog kredita iako po toj garanciji tužitelj korisniku garancije do dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom nije platio ništa. Po osnovi odobrenog kredita tuženik je priznao tražbinu Croatia osiguranju, a osporio je tražbinu tužitelju jer po garanciji nije platio ništa.

Nadalje tvrdi da je stečajni upravitelj osporio potraživanje s osnova garancije, akreditiva i avala mjenice u ukupnom iznosu 34.676.430,28 kn jer do otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom tužitelj nije platio za tuženika s osnova tih garancija, akreditiva i avala mjenice ništa, pa tražbina u trenutku otvaranja stečajna nije postojala. Ističe da u trenutku otvaranja stečajnog postupka tuženik nije bio u položaju stečajnog vjerovnika, nego u položaju solidarnog dužnika koji bi eventualno mogao biti pozvan na plaćanje duga, pa je shodno tome mogao podnijeti zahtjev da mu se osigura taj iznos ukoliko ga plati za dužnika (poziva se na odredbu čl. 76. Stečajnog zakona).

Osporavanje potraživanja s osnova jamstva za dugove Tehnobistrice d.o.o., Marija Bistrica u iznosu 45.831.153,77 kn obrazlaže tvrdnjom da je po Ugovoru o garanciji, garancijskom kreditu i jamstvu br. 313/96 od 27.06.1996. godine u iznosu 300.000,00 kn tužitelj izdao garanciju u korist Croatia osiguranja, za kredit koji je odobrila Tehnobistrici, a tužitelj po toj garanciji nije ništa platio, pa niti nema potraživanja prema tuženiku, a posebno ističe da tuženik niti nije jamčio za urednu otplatu za Tehnobistricu d.o.o.. Osporava potraživanje s osnova Ugovora o priznanju duga i kratkoročnom kreditu uz valutnu klauzulu i jamstvo br. 96689 od 01.09.1996. godine u iznosu 16.422.177,87 kn jer ni po tom ugovoru tuženik nije jamčio za dugove dužnika Tehnolance nego je potpisao samo aneks ugovora od 02.06.1997. godine i to u svojstvu jamca. Osporio je i potraživanje po Ugovoru o garanciji, garancijskom kreditu i jamstvu 059181541-682 od 24.10.1997. godine u iznosu 3.476.711,25 kn koji je kao jamac platac potpisao tuženik, iz razloga jer po izdanoj garanciji u korist ZEVA banka tužitelj nije platio ništa, a ZEVA banka je prijavila tražbinu u stečajnom postupku za cjelokupni iznos duga. Posebno ističe da ukoliko bi tužitelj i dokazao da je po spornim ugovorima tuženik jamčio za obveze Tehnobistrice d.o.o. i da je obveza po garancijama nastala, da se osporava potraživanje obzirom da se radi o pravnim radnjama tuženika kao stečajnog dužnika, poboynim po čl. 132. Stečajnog zakona. Tvrdi da tuženik u vrijeme sklapanja tih pravnih poslova nije bio osobni dužnik Tehnobistrice, a niti je s njom sklopio bilo kakav ugovor koji bi bio osnova za davanje jamstva iz čega proizlazi da se radi o pravnim radnjama stečajnog dužnika bez naknade, a da su pobijane pravne radnje poduzete četiri godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečaja s tim da je prijedlog podnio sam dužnik 07.12.1999. godine, a stečaj je otvoren rješenjem St-282/99 od 28.02.2000. godine, zbog čega smatra da su ispunjene opće pretpostavke za pobijanje propisane čl. 127. Stečajnog zakona. Ističe da je u vrijeme poduzimanja poboynih pravnih radnji tuženik bio duže vrijeme nesposoban za plaćanje što potvrđuje potvrda ZAP-a br. 64/2001 o blokadi računa tuženika. Stoga, pozivom na odredbu čl. 141. st. 7. Stečajnog zakona, prigovorom u ovoj parnici pobija pravne radnje stečajnog dužnika koje se odnose na jamstvo za obveze Tehnobistrice jer se radi o pravnim radnjama stečajnog dužnika poboynim po čl. 132. Stečajnog zakona, u svezi s čl. 127. Stečajnog zakona.

Zbog navedenog je predložio tužbeni zahtjev kao neosnovan odbiti.

Tužitelj je tijekom daljnjeg postupka osporio tvrdnje tuženika i iznesene razloge osporavanja, te je iznio svoja pravna shvaćanja glede tumačenja ugovora o garanciji

akreditiva br. 21-1369 i 21-1370 s pozivanjem tuženika da su po tim akreditivima priznati prijavljena potraživanja Ino bankama, tj. komformirajućim bankama, smatra neosnovanim uz obrazloženje da je tužitelj s osnova bankarskih garancija, akreditiva i jamstva bio jamac platac Ino bankama i da se stoga Ino banke mogu naplatiti i od glavnog dužnika i tužitelja kao jamca koji solidarno odgovara sa glavnim dužnikom. Ističe da ukoliko je tuženik priznao tražbine Ino bankama, da je posredno priznao i tražbinu tužitelju jer je isti po bankarskim garancijama jamac, a da se iz tužiteljeve tablice priznatih tražbina vjerovnicima može utvrditi da je tužitelj priznao tražbine Ino bankama, kao i za aval mjenice. U podnesku od 24.03.2004. godine tužitelj je istakao da je po ugovoru o dokumentarnom akreditivu s potpuno odloženim polaganjem pokrića br. 21-1369 tužitelj izvršio plaćanje općim deviznim nalogom i da je za te iznose u skladu s čl. 2. st. 2. tuženik zadužen ugovorima o kreditu 98187 od 30.11.1998. godine i br. 980124 od 31.08.1998. godine, te da je po ugovoru o dokumentarnom akreditivu s potpuno odloženim polaganjem pokrića br. 21-1370 plaćanje izvršeno općim deviznim nalogom za koje je u skladu s čl. 2. st. 2. tuženik zadužen ugovorima o kreditu br. 981186 od 30.11.1998. godine, br. 99018 od 01.03.1999. godine i ugovorom o deviznom kreditu br. 980125 od 31.08.1999. godine. Naknadno je dostavio i swiftove kao i opće devizne naloge kao dokaz o izvršenim plaćanjima. Smatra da se u odnosu na potraživanje po ugovorima u kojim je tuženik bio jamac platac za dugove Tehnobistrice primjenjuju odredbe čl. 1004. ZOO-a i da tuženik odgovara kao glavni dužnik i da ispunjene obveze može tražiti bilo od glavnog dužnika bilo od jamca. U odnosu na potraživanje po bankarskim garancijama smatra da se radi o posebnom obliku jamstva, pa da se na odnose između banke, u ovom slučaju tužitelja, i korisnika garancije primjenjuju odredbe ugovora o jamstvu (čl. 1007. ZOO-a) i da stečaj nad glavnim dužnikom ne utječe na obveze banke. Također smatra da mjenični obveznici odgovaraju solidarno bez obzira radi li se o izdavatelju, akcentantu, avalistu ili indosantu, te ističe da avalist jamči primarno, a ne supsidijarno. Smatra i akreditiv sredstvima osiguranja po kojima banka garantira, tj. jamči da ukoliko kupac ne plati kupljenu robu da će je ona platiti dobavljaču i da je stoga akreditiv posebna vrsta jamstva zbog čega Ino banka dok se ne naplati ima pravo potraživati plaćanje od tuženika kao glavnog dužnika i od tužitelja kao jamca, pa da su i glavni dužnik i jamac dužni prijaviti tražbinu u stečajnom postupku i da tužitelj tražbinu može prijaviti kao jamac, ali i tražiti regresnu isplatu. Ističe da je tužitelj bio u obvezi svoju tražbinu prijaviti u stečajnu masu i prije plaćanja iste Ino bankama i to zbog prekluzivnog roka za prijavu tražbine u stečaju tuženika.

Smatra neosnovanim prigovor tuženika kojim u ovoj parnici pobija pravne radnje stranaka koje se odnose na jamstvo za dugove Tehnobistrice jer da nije udovoljeno procesnim pretpostavkama za postupanje po tom prigovoru jer je nedopušten, neuredan i nepodoban za postupanje kao i ničim dokazan. Osporava i osnovanost tog prigovora.

Tuženik se o tvrdnjama tužitelja i naknadno dostavljenim dokazima o izvršenom plaćanju po dokumentarnim akreditivima očitovao ponavljanjem i dopunom već iznesenih tvrdnji o razlozima osporavanja. Ističe da tužitelj korisniku akreditiva nije platio ništa, pa da nije imao razlog kreditima zadužiti tuženika, a priložene dokaze opće devizne naloge i Swift poruke MT-950 ne smatra valjanim dokazima o plaćanju po izdanim akreditivima. Ponovo ističe da su prijavljena potraživanja tužitelja s osnove akreditiva, garancija i avala mjenica, osporena s pozivanjem na odredbu čl. 76. stečajnog zakona, jer tužitelj nije izvršio isplatu po izdanim garancijama, akreditivima i avalu mjenice pa da u trenutku prijave tražbine nije bio solidarni dužnik niti jamac jer nije ispunio obvezu umjesto tuženika te stoga nije stekao regresno pravo prema tuženiku i nije stečajni vjerovnik. Tvrdi da je tužitelj propustio podnijeti zahtjev da mu se osigura iznos što bi ga platio za tuženika, iako ga je tuženik pozivao da to učini još prilikom ispitivanja tužiteljeve tražbine. U odnosu na osporene tražbine s osnove jamstva za dugove Tehnobistrice, ustraje kod tvrdnje da za te obveze nije jamčio te kod prigovora poboynosti tih pravnih radnji pa je predložio da sud utvrdi da su pravne radnje stečajnog dužnika Ugovor br. 96689 od 01.03.1997.g. i Aneks broj 2 od 02.06.2007.g., Ugovor br. 980446 od 01.04.1998.g. i Ugovor o jamstvu od 24.10.1997.g. bez pravnog učinka prema stečajnoj masi tuženika i da tužitelj s tog osnova nema tražbinu prema tuženiku.

Tužitelj je predlagao da se utvrdi manja vrijednost spora od one koju je odredio u tužbi pozivajući se na odredbu čl. 180. Stečajnog zakona. Prijedlogu tužitelja usprotivio se tuženik. Sud je, raspravnim rješenjem od 10.srpnja 2007.G. (list 564) odbio prijedlog tužitelja jer tužitelj nije ovlašten naknadno mijenjati vrijednost spora koju je naznačio u tužbi ako ne preinači tužbu. Tužitelj tužbu nije preinačio, a odredba čl.180. na koju se poziva bila je na snazi i u vrijeme podnošenja tužbe pa se tuženik već tada mogao pozvati na utvrđenje VPS primjenom te odredbe zakona.

U dokaznom postupku izvršen je uvid u isprave koje se stranke tijekom postupka priložile u spis. Međutim, neće se nabrajati sve priložene isprave iz razloga jer se radi o obimnoj dokumentaciji dio koje nije relevantan i ne odnosi se na predmet spora. Na dalje će se sud pozvati na isprave temeljem kojih su utvrđene odlučne činjenice.

Kako je među strankama sporno da li je tužitelj temeljem Ugovora o akreditivima i garancijama izvršio plaćanje i u kojem iznosu, po prijedlogu tužitelja određeno je izvođenje dokaza knjigovodstveno-financijskim vještačenjem, pa je vještak Vlado Ramljak dao pisani nalaz i mišljenje 05.03.2008. godine, koji je i usmeno obrazložio i očitovao se na primjedbe tužitelja na nalaz i mišljenje na ročištu održanom 20.11.2008. godine.

Nalaz i mišljenje sudskog vještaka sud je prihvatio u cijelosti jer je dat u skladu s pravilima struke, detaljno obrazložen i dokumentiran ispravama u spisu, te ispravama koje su stranke dostavile vještaku na njegovo traženje. Pri tom je sud imao u vidu da je vještak na sve primjedbe i pitanja stranaka dao zadovoljavajuće odgovore i objašnjenja.

Odlučujući o postojanju tražbine tužitelja prema tuženiku s osnova Ugovora o neopozivom dokumentarnom akreditivu br. 21-1370 i br. 21-1369 i ugovorima o kreditu koji su nastali u skladu s čl. 2. st. 2. akreditiva isplatama dospjelih anuiteta akreditiva utvrđeno je slijedeće:

Nesporno je da su tuženik kao nalogodavac i tužitelj kao banka sklopili Ugovor o dokumentarnom akreditivu s potpuno odloženim polaganjem pokrića br. 21-1370 od 27.02.1998.g. u korist DAIMLER-BENZ Ag, Stuttgart na iznos 4.064.842,02 DEM.

Nesporno je da je tužitelj temeljem tog ugovora otvorio neopozivi dokumentarni akreditiv na isti iznos kod (potvrđujuće) konfirmirajuće banke BAYEREISHCE VEREINSBAK Ag., Munchen, na način da je iznos od 523.033,50 DEM platio kao avans na temelju jednostavne potvrde o primitku, dok je ostatak u iznosu vrijednosti robe i kamata platio u 12 nejednakih tromjesečnih anuiteta (list 241-242 spisa). Nesporno je da je tužitelj platio avans u iznosu 523.033,50 DEM koji mu je tuženik priznao u stečajnom postupku.

Točkom 2. Ugovora o akreditivu ugovoreno je da se nalogodavac obvezuje u roku od 3 dana prije likvidacije akreditiva osigurati predaju fakture (koja se plaća) i pokriće za isplatu po akreditivu tri dana prije likvidacije akreditiva. U slučaju, da nalogodavac ne osigura pokriće u ugovorenom roku, banka osigurava pokriće za izvršenje isplate po akreditivu, a angažiran novac za tu namjernu se danom isplate pretvara u glavnicu kredita u koju se uračunavaju i sve drug dospjele, a neplaćene tražbine koje proizlaze temeljem tog ugovora.

Nesporno je da je tužitelj prvi anuitet iz otvorenog akreditiva kod konfirmirajuće banke pretvorio u kredit DK-980125, drugi anuitet u kredit IK-981186 i treći anuitet u kredit IK-990018.

Sporno je da li je tužitelj izvršio plaćanje prva tri anuiteta i da li su se ispunili uvjeti za pretvaranje tih anuiteta u kredite.

Iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka proizlazi, da je uvidom u isprave u spisu i isprava koje su mu na njegovo traženje dostavile stranke, utvrdio da tužitelj nije izvršio plaćanje korisniku akreditiva već je samo terećen od strane konfirmirajuće banke i to na način da je konfirmirajuće banka swift porukama obavjestila tužitelja da je njegov račun teretila za iznose prva tri anuiteta, a tužitelj je te iznose po automatizmu pretvorio u kredite. Vještak tvrdi da dostavljeni swiftovi za sva tri anuiteta nisu dokaz o izvršenom plaćanju, i da tužitelj ne raspolaže valjanim dokazima o izvršenom plaćanju. Istaknuo je da je swift MT-950 konfirmirajuća banka uputila tužitelju radi terećenja, a da je swift MT-012 dokaz da je izvršeno plaćanje po tom terećenju, ali da takav dokaz o izvršenom plaćanju, za niti jedan

anuitet po ugovorima o akreditivu, tužitelj nije dostavio. Istaknuo je i da bi za terećenja bila izvršena naplata da devizni račun tužitelja, odnosno, račun namjere nije u to vrijeme bio u blokadi, a što se vidi i iz same swift poruke MT-950. Tvrdi da i iz činjenice da je tužitelj nakon primitka swifta konfirmirajuće banke faks porukom upućenom tuženiku 3. rujna 1998.g. pozvao tuženika, da za iznos ispostavljenog terećenja, putem Bjelovarske banke uplati u inozemstvo konfirmirajućoj banci, proizlazi da tužitelj nije vršio plaćanje po obavijesti o terećenju računa, jer da je tužitelj izvršio plaćanje ne bi pozivao tuženika da on vrši uplatu. Sud je mišljenje vještaka prihvatio, jer je vještak kao stručna osoba argumentirano obrazložio svoje mišljenje.

Nadalje, tužitelj tvrdi da je po akreditivu 21-1370 BAYERISHCE HYPO und VEREINSBANK AG, podnijela tuženiku prijavu tražbine u iznosu od 3.541.808,50 DEM, a tužitelju prijavu tražbine u iznosu od 2.556.326,22 DEM. Razlika predstavlja iznose za koje je tuženik zadužen kreditima DK980125, IK981186 i IK990018., a za koju razliku je konfirmirajuća banka podnijela prijavu po osnovi korištenja minusnog računa. Sud smatra da i iz činjenice da je konfirmirajuća banka podnijela prijavu tužitelju za iznos navedenih kredita proizlazi da tuženik nije izvršio plaćanje tih rata akreditiva, nego je to učinila konfirmirajuća banka.

Samo za iznos koji je tužitelj po akreditivu isplatio korisniku akreditiva ili konfirmirajućoj banci, imao bi status stečajnog vjerovnika prema tuženiku, a za iznos koji nije isplatio nije niti stekao pravo regresa od tuženika kao glavnog dužnika, pa prema tuženiku niti nema tražbine. Tužitelj tvrdi da je akreditiv jedna vrsta jamstva za obveze nalogodavca prema korisniku garancije. Međutim, ne radi se o jamstvu u smislu čl. 1004. st. 3 ZOO, a nego se radi prvenstveno o sredstvu osiguranja plaćanja glavne obveze, pa tužitelj i njegova konfirmirajuća banka solidarno odgovaraju prema korisniku akreditiva koji isplatu može po svom izboru tražiti od jedne ili druge banke. Samo za iznos koji je akreditivna banka isplatila korisniku stječe regresno pravo od glavnog dužnika. Kako je utvrđeno da tužitelj nije izvršio plaćanje prve tri rate akreditiva, a iz same odredbe čl.2. st. 2. ugovora: "angažiran novac za tu namjernu se danom isplate pretvara u glavnicu kredita" proizlazi da nije bilo osnove da se za te iznose kreditima zaduži tuženik. Stoga tužitelj nema regresno pravo od tuženika i nije stekao status stečajnog vjerovnika u skladu sa čl. 76. st. 1. Stečajnog zakona. Ukoliko je tužitelj konfirmirajućoj banci priznao tražbinu s tog osnova, trebao je podnijeti zahtjev da mu se osigura iznos što bi ga platio u stečajnom postupku (čl.76.st. 2.SZ).

Stoga sud smatra osnovanim osporavanje tražbine s osnova tog akreditiva za anuitete za koje je temeljem čl.2. st.2. Ugovora o akreditivu neosnovano terećen tuženik kreditima DK980125, IK981186 i IK990018.

Nesporno je da su tuženik kao nalogodavac i tužitelj kao banka sklopili ugovor o dokumentarnom akreditivu s potpuno odloženim polaganjem pokrića br. 21-1369 od 27.02.1998.g. u korist DAIMLER-BENZ Ag, Stuttgart na iznos 4.078.988,40 DEM.

Nesporno je da je tužitelj temeljem tog ugovora otvorio neopozivi dokumentarni akreditiv na isti iznos kod konfirmirajuće banke BAYERISHCE LANDESBANK GIROZENTRALE Myenchen na način da je 524.853,85 DEM plativo kao avans na temelju jednostavne potvrde o primitku, a ostatak u visini vrijednosti robe kao i kamata su plativi u 12 tromjesečnih anuiteta (list 227-230 spisa).

Člankom 2. Ugovora o akreditivu ugovoreno je da se nalogodavac obvezuje u roku od 3 dana prije likvidacije akreditiva osigurati predaju fakture (koja se plaća) i pokriće za isplatu po akreditivu tri dana prije likvidacije akreditiva. U slučaju, da nalogodavac ne osigura pokriće u ugovorenom roku, banka osigurava pokriće za izvršenje isplate po akreditivu, a angažiran novac za tu namjernu se danom isplate pretvara u glavnicu kredita u koju se uračunavaju i sve drug dospjele, a neplaćene tražbine koje proizlaze temeljem tog ugovora.

Nesporno je da je tužitelj prvi anuitet iz otvorenog akreditiva kod konfirmirajuće banke pretvorio u kredit DK-980124, a drugi anuitet u kredit IK-981187.

Temeljem detaljne analize date u nalazu (list 594-596 od Ad 2-Ad 4) sudski vještak je dao mišljenje da tužitelj nije izvršio plaćanje prva dva obroka korisniku akreditiva, već je samo terećen od strane konfirmirajuće banke i to na način da dospijećem prvog anuiteta

01.12.1998. swift porukom obavještava tužitelja da je njegov račun teretila za iznos 329.637,31 DEM temeljem čega nastaje Ugovor o kreditu IK981187.

Iz dopisa korisnika akreditiva (list 477 spisa) proizlazi da je korisnik potvrdio da je od BAYERISHCE LANDESBANK GIROZENTRALE Myenchen kao potvrđujuće banke po akreditivu br. 21-1369 tužitelj, dobio uplate 1. obroka dana 31.08.1998. i 2. obroka dana 30.11.1998., a uplate 3.-12. obroka je uslijedila 26.02.1999. za koje je s potvrđujućom bankom sklopljen ugovor o kupnji i ustupanju potraživanja. Iz Ugovora o cesiji i ovjerenih prijevoda na hrvatski jezik (list 515 -530) utvrđeno je da je u Ugovoru od 03.12.1998. u točki 2. navedeno da je potvrđujuća banka kao cesionar 30.11.1998. platila korisniku akreditiva 329.637,31DEM (2. obrok akreditiva), a da naknada za taj dug još nije osigurana. Tužitelj je tu tražbinu, koju ima prema tuženiku/aplikantu, prenio na konfirmirajuću banku Ugovorom o cesiji od 07.09.1998. u točki 2. navedeno je da je potvrđujuća banka kao cesionar 31.08.1998. platila korisniku akreditiva 337.072,74 DEM (1. obrok akreditiva), a da naknada za taj dug još nije osigurana. Dakle, iz navedenih ugovora proizlazi da je prijenos izvršen samo s osnova terećenja, a ne i plaćanja tužitelja za obveze tuženika.

Kako je iz navedenog utvrđeno da tužitelj nije izvršio plaćanje po prve dvije rate akreditiva, nego je plaćanje izvršila njegova konfirmirajuća banka, stoga, iz istih razloga kao i kod prethodnog akreditiva, sud smatra da nije bilo osnova za terećenje tuženika kreditima DK-980124 i IK-981187 pa je osnovano osporavanje tražbine tužitelja po tim kreditima.

Odlučujući o postojanju tražbine tužitelja prema tuženiku s osnova preostalog duga po akreditivima i to 3.-12. obroka po akreditivu br.21-1369 i 4.-12.obroka po akreditivu br. 21-1370 utvrđeno je slijedeće.

Iz specifikacije potraživanja tužitelja prema tuženiku od 20. lipnja 2001. (list 223-224 spisa) utvrđeno je da devizni sektor tužitelja obavještava pravni sektor da su dokumentarni akreditivi br.21-1369 i br. 21-1370 koji su vezani za okvirni ugovor br. 267/97 od 01.03.1997. u cijelosti dospjeli i da Glumina banka d.d. u stečaju nije izvršila plaćanje po istim i da su ino banke prijavile tražbine koje su im priznate i to po akreditivu 21-1369 iznos od 10.774.320,87 kn, a po akreditivu 21-1370 iznos od 10.097.836,27 kn. Dakle, iz te isprave proizlazi da tužitelj nije izvršio plaćanje preostalih iznosa akreditiva, za koje iznose je priznao tražbine konfirmirajućim bankama. Iz dopisa korisnika akreditiva od 21.01.2000.(list 477 spisa) proizlazi, između ostalog, da je korisnik primio uplatu 3.-12 obroka po akreditivu 21-1369 od Bayeirsche Landestbank - potvrđujuće banke, dana 26.02.1999. uz ugovor o kupnji i ustupanju potraživanja. Vještak je utvrdio u svom mišljenju (list 610 spisa pod Ad 4) da su konfirmirajuće (potvrđujuće) banke podmirile korisnika akreditiva i time su postale vjerovnici tuženika, a da tužitelj nije izvršio plaćanje pa niti ne može biti vjerovnik tuženika. Napominje se da tom dijelu nalaza tužitelj nije prigovorio. Stoga je i za iznose od 10.794,21 kn i za iznos 10.097,27 kn osnovano osporavanje prijavljene tražbine tužitelja (čl. 76.SZ).

Odlučujući o postojanju tražbine tužitelja prema tuženiku s osnova Ugovoru o kontragarancijskom kreditu, kontragaranciji i jamstvu br. IG-97012K u iznosu 9.728.413,85 i Ugovora IG-970517 u iznosu od 1.475.350,94 kn, utvrđeno je:

U odnosu na osporenu tražbinu po Ugovoru o kontragarancijskom kreditu, kontragaranciji i jamstvu br. IG-97012K i Ugovoru IG-970517, tužitelj, kako je naveo u podnesku od 25.04.2008.(list 685), nije imao primjedbe na detaljno obrazložen nalaz vještaka pod točkama Ad 5 do Ad 8 (list 596- 601 spisa). Obzirom da je iz mišljenja vještaka utvrđeno da tužitelj nije izvršio plaćanje pa s tog osnova nije imao dospjelu tražbinu prema tuženiku, osnovano je osporavanje stečajnog upravitelja i za te iznose i to pozivanjem na odredbu čl. 76. SZ.

U odnosu na tražbine koje se temelje na Ugovorima o garanciji i garancijskom kreditu i jamstvu broj 059181541-602 od 20. 08.1997. u iznosu 855.297,64 kn , broj

059181541-506 od 23.04.1994. u iznosu 1.123.836,00 kn i broj 05918154-155 od 04.06.1996. u iznosu 5.281.877,66 utvrđeno je nespornim da su tužitelj kao banka i tuženik kao nalogodavac sklopili navedene ugovore (list 269,275 i 280 spisa). U sva tri ugovora o garanciji čankom. 3 ugovoreno je da u slučaju da banka kao garant isplati garantirani iznos korisniku garancije po bilo kojoj garanciji iz čl. 1 tog ugovora, nalogodavac i banka su suglasni da će se isplaćeni iznos datumom isplate pretvoriti u glavnicu kredita.

Iz detaljno obrazloženog nalaza i zatim danog mišljenja sudskog vještaka proizlazi da je vještak, temeljem dokumentacije u spisu te dokumentacije koju su mu stranke dostavile, nepobitnim utvrdio da nije bilo nikakvih plaćanja tužitelja po tim ugovorima o garanciji. Tužitelj na taj dio nalaza i mišljenja nije imao primjedbe. Stoga je mišljenje vještaka prihvaćeno. Kako tužitelj nije izvršio plaćanje po garancijama, nije stekao regresno pravo prema tuženiku tj. u trenutku otvaranje stečaja nije imao tražbinu prema tuženiku pa se stoga smatra osnovanim osporavanje tog dijela prijavljene tražbine koja ukupno iznosi 7.261.011,20 kn.

U odnosu na tražbinu temeljem Ugovora o avalu mjenice od 09.12.1997. nespornim je utvrđeno da su tužitelj i tuženik sklopili ugovor kojim se banka obvezala po nalogu tuženika avalirati mjenicu nalogodavca izdanu 09.12.1997. u korist Adria Group Production-Eneinnering-Trading, Italija, na iznos od 1.650.000 DEM u protuvrijednosti kuna (list 284-287 spisa ovog suda). Člankom 3. st. 1. tog ugovora, ugovoreno je da u slučaju da banka isplati mjenični iznos, nalogodavac i banka su suglasni da se isplaćeni iznos danom isplate pretvori u glavnicu kredita.

Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da temeljem izdane mjenice i avala tužitelja, tužitelj nije vršio nikakva plaćanja. Tužitelj niti na taj dio nalaza i mišljenja vještaka nije imao primjedbe pa je mišljenje vještaka sud prihvatio. Napominje se da je iz specifikacije potraživanja od 20.06.2001. (list 223-224 spisa) utvrđeno da devizni sektor tužitelja obavještava pravnu službu da temeljem avala mjenice u iznosu 6.523.093,50 kn tužitelj nije izvršio plaćanja, a da je korisnik mjenice prijavio tražbinu koju mu je tužitelj priznao. Dakle, tek nakon što bi tužitelj priznao tražbinu i isplatio, stekao bi svojstvo stečajnog vjerovnika prema tuženiku, a do tada se mogao koristiti pravom iz čl. 76 st. 2 Stečajnog zakona. Stoga je sud ocijenio da je osnovano osporena tražbina s osnova avala mjenice u iznosu 6.523.093,50 kn.

Zbog navedenog je utvrđeno da tužitelj s osnova navedenih ugovora o akreditivu, ugovora o garancijama i avalu mjenice tužitelj nema tražbinu prema tuženiku.

U odnosu na tražbinu tužitelja s osnova jamstva tuženika za dugove Tehnobistrice d.o.o. koje su rješenjem St-282/99 od 12. srpnja 2001.g. osporena u iznosu 45.840.153,77 kn, koja se odnosi na Ugovor br. 980446, br 96689, br 313/96 i Ugovor br. 059181541-682, a koje je tuženik osporio iz razloga jer tuženik nije jamčio za obvezu glavnog dužnika po Ugovoru o garanciji, garancijskom kreditu i jamstvu br.313/96 od 27.06.1996.g., jer po Ugovoru o priznanju duga, kreditu uz valutnu klauzulu i jamstvu br. 96689 od 01.09.1996. nije jamac jer nije potpisao taj ugovor nego samo Aneks od 02.06.1997., jer po ugovoru o garanciji, garancijskom kreditu i jamstvu br.059181541-682 od 24.10.1997.g. tužitelj nije platio ništa, a korisnik garancije je prijavio tražbinu u stečaju tuženika, dok po Ugovoru o priznanju duga i kreditu br. 980446 od 01.04.1998.g. nije posebno naveo razloge osporavanja nego se kao i u odnosu na druge ugovore po kojim se tražbina temelji na jamstvu za obveze Tehnobistrice d.o.o., poziva na prigovor poboynosti tih pravnih radnji po čl.141. st. 7, a temeljem čl. 132. i 127. Stečajnog zakona, sud je utvrdio slijedeće:

U odnosu na postojanje tražbine tužitelja prema tuženiku s osnova Ugovora o garanciji 313/96 od 27.06.1996. po kreditu sklopljenom između CROATIA OSIGURANJA i Tehnobistrice d.o.o kao dužnika po kojem je tuženik jamac platac utvrđeno je slijedeće:

Uvidom u Ugovor o garanciji, garancijskom kreditu, zalogu i jamstvu br. 313/96 od 27.06.1996.g. (list 27-30 spisa) utvrđeno je da je sklopljen između tužitelja kao banke i Tehnobistrice kao nalogodavca kojim se banka obvezala po nalogu naručitelja izdati garanciju

br. 313/96 na iznos 300.000,00 kn u korist CROATIA OSIGURANJE d.d. u preambuli ugovora nije naveden tuženik kao jamac platac, a niti je tuženik u tom svojstvu potpisao ugovor. Ugovor je ovjeren po tuženiku na mjestu nalogodavca, dok ugovor nije potpisan i ovjeren pečatom nalogodavca iz preambule Tehnobistrice d.d. Uvidom u prolongate garancije br. 313/96 i Aneks ugovora zaključen 29.08.1997 (list 22-26) utvrđeno je da je nalogodavac po Ugovoru o garanciji Tehnobistrice d.d. Dakle iz navedenih isprava proizlazi da tuženik nije jamčio za obveze glavnog dužnika po Ugovoru o kreditu za koji je sklopljen Ugovor o garanciji 313/96. Osim što tužitelj nije dokazao da je tuženik po tom ugovoru jamčio za ispunjenje obveze glavnog dužnika, nije dokazao niti da je izvršio plaćanje po garanciji korisniku garancije. Stoga je utvrđeno osnovanim osporavanjem tražbine tužitelja po tom ugovoru za iznos 300.000,00 kn, a time neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja da se u tom iznosu utvrdi postojanje tražbine tužitelja prema tuženiku.

Odlučujući o postojanju tražbine tužitelja prema tuženiku s osnova Ugovora o priznanju duga, kratkoročnom kreditu uz valutnu klauzulu i jamstvu br. 96689 od 01. rujna 1996. utvrđeno je slijedeće:

Uvidom u ugovor (list 35-39 spisa) utvrđeno je da su tužitelj kao vjerovnik i Tehno Bistrica d.o.o. kao dužnik sklopili ugovor kojim je u točki 1. specificirano potraživanje tužitelja prema dužniku po ugovorima o kreditima te je čl. 2. utvrđeno da ukupni dug iznosi 11.637.660,51 kn, a taj iznos predstavlja novu glavicu kredita koju se tuženik obvezuje vratiti po uvjetima daljnjeg teksta ugovora. Uvidom u Aneks od 01. ožujka 1997. (list 32-34) utvrđeno je da su ga sklopili tužitelj kao banka, Tehnobistricom u svojstvu korisnika, tuženik i Nedeljkom Znaor kao jamci platci. Taj Aneks nije ovjerio svojim pečatom tuženik kao jamac platac. Uvidom u Aneks broj 2 od 02. lipnja 1997. (list 31-33 spisa) utvrđeno je da su ga potpisali tužitelj, korisnik kredita i tuženik i Nedeljko Znaor kao jamci platci. Člankom 1. st. 2. utvrđuje se potraživanje tužitelja od korisnika kredita na dan sklapanja Aneksa iznosi 12.096.262,11 kn protuvrijednost..., a čl. 2. se mijenja čl. 3. osnovnog ugovora tako da se otplata vrši u obliku godišnjih anuiteta tim da prvi anuitet dospijeva 02.06.1998., a zadnji 02.06.2004.g.

Dakle, iz navedenih ugovora utvrđeno je da tuženik nije potpisao Ugovor o priznanju duga, kratkoročnom kreditu uz valutnu klauzulu i jamstvu br. 96689 od 01. rujna 1996., ali je potpisao Aneks 2 tom ugovoru 02.06.1997.. Trenutak davanja jamstva ne mora biti istodoban s nastankom obveze glavnog dužnika, nego se može sklopiti poslije glavnog ugovora, a što je ovdje slučaj. Stoga je neosnovan prigovor tuženika da tuženik nije jamac jer nije potpisao osnovni ugovor, obzirom da je utvrđeno da je nakon toga potpisao Aneks 2 glavnom ugovoru kojim jamči za obveze glavnog dužnika. Dakle, tuženik kao jamac i platac odgovara tužitelju kao glavni dužnik za iznos iz Aneksa 2. (čl. 1004. st.3. ZOO-a).

Iz nalaza sudskog vještaka (list 602-603 ad.10) proizlazi da je nakon uračunavanja djelomičnog plaćanja duga, preostao dug korisnika kredita po Ugovoru br. 96689 u ukupnom iznosu 16.423.298,61 kn.

Međutim, tuženik je u odnosu na Ugovore o jamstvu istakao prigovor pobožnosti pozivajući se na odredbu 141. st. 7. Stečajnog zakona. Odredbom tog članka propisano je da se radnje stečajnog dužnika, osim tužbom (st. 1.), mogu pobijati i isticanjem prigovora u parnici bez vremenskog ograničenja iz st. 2. tog članka. Tuženik se pri pobijanju Ugovora o jamstvu, dakle, Aneksa 2. od 02. lipnja 1997. poziva na pobijanje pravnih radnji bez naknade (čl. 132. SZ). Prema mišljenju suda, ugovori o jamstvu ne smatraju se ugovorima bez naknade. Naime, ugovor o jamstvu je sklopljen radi osiguranja plaćanja glavnog dužnika korisnika kredita temeljem ugovora br. 96689 od 01. rujna 1996. pa se pri odgovoru na pitanje o kakvom se ugovoru radi, moraju uzeti u obzir oba ugovora kao cjelina. Dakle, u ovom slučaju postoji činidba, isplata određenih iznosa kredita glavnom dužniku, i protučinidba, obveza vraćanja kredita s kamatama i to solidarna obveza glavnog dužnika i jamca. Obzirom da se ne radi o pravnoj radnji bez naknade, oštećenje vjerovnika se ne razumije samo po sebi. Dakle, tuženik je bio dužan dokazati postojanje svih pretpostavki propisanih čl. 131. st. 1. SZ. Pravna radnja je poduzeta unutar roka propisanog tom odredbom.

Naime, ugovor o jamstvu tj. Aneks 2. sklopljen je 02 lipnja 1997., a stečaj nad tuženikom je otvoren rješenjem St-282/99 od 28. veljače 2000.g. po prijedlogu tuženika za otvaranje stečaja od 17. prosinca 1999.g. Druga pretpostavka za pobijanje je da je druga strana- tužitelj znao, za namjeru tuženika da ošteti svoje vjerovnike, a znanje za namjeru se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. Iz potvrde Zavoda za platni promet, podružnica Zabok, poslovnica Marija Bistrica, br. 64/2001 od 25.04.2001 (list 544 spisa) utvrđeno je da je račun tuženika više godina bio u blokadi te da je do 27.12.1997. bio u neprekidnoj blokadi 361 dan za iznos 1.826.520,39 i da se Glumina banka ~~ne~~ pojavljuje kao vjerovnik u redoslijedu blokada za tu i druge navedene godine. Dakle, iz potvrde na koju se poziva tuženik ne proizlazi da je tužitelj znao za nesposobnost tuženika za plaćanje u vrijeme sklapanja ugovora o jamstvu. Nadalje, tuženik nije dokazao niti namjeru tuženika da se tom radnjom oštećuju drugi vjerovnici i da bi tužitelj za tu namjeru znao. Stoga je primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 219. st. 1. i 221.a. ZPP-a) prigovor radi pobijanja ugovora o jamstvu kao neosnovan valjalo odbiti.

Kako tuženik za tražbinu glavnog dužnika odgovara kao jamac i platac, a iz nalaza vještaka je utvrđeno da preostali dug po ugovoru br. 96689 od 01. rujna 1996. iznosi 16.423.298,61 kn, to postoji tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu 14.427.587,16 kn (čl. 1004. st. 3. ZOO-a) u kojem iznosu je, kako tvrdi tužitelj u podnesku od 20.10.2008., s tog osnova prijavio u stečaju tuženika, a stečajni upravitelj ju je neosnovano osporio.

U odnosu na osporenu tražbinu koja se temelji na Ugovoru o garanciji, garancijskom kreditu i jamstvu br. 059181541-682 od 24.10.1997. utvrđeno je slijedeće:

Uvidom u Ugovor (list 18-20 spisa) utvrđeno je da su tužitelj kao banka, TEHNOBISTRICA d.o.o. Marija Bistrica kao nalogodavac i tuženik kao jamac platac sklopili ugovor kojim se tužitelj obvezao temeljem Okvirnog ugovora o odobravanju kredita, izdavanju garancije i akreditiva br. 268/97 od 07.03.1997. na nalog i račun nalogodavca izdati u korist ZVEZA BANK garanciju na iznos 6.000.000,00 ATS. Nesporo je da je tuženik izdao garanciju (garancija i prijevod: list 296-297) Dana 27.10.1997. tuženik je potpisao sa ZVEZA BANK Ugovor o jamstvu za korist Tehnobistrice d.o.o. na iznos 6.000.000,00 ATS. Tužitelj je s osnova te garancije samo u slučaju da je pod uvjetima iz garancije izvršio plaćanje korisniku garancije mogao zahtijevati od glavnog dužnika i istovremeno i od tuženika kao jamca i platca (1004. st. 3. ZOO) plaćanje tog iznosa. ZVEZA BANK je podnijela prijavu tražbine u stečajnom postupku tužitelja temeljem predmetne garancije u protuvrijednosti 6.000.000,00 ATS tj. 3.310.008,00 kn, te je prijavila tražbinu u stečajnom postupku tuženika s osnove Ugovora o jamstvu u istom iznosu. Iz nalaza sudskog vještaka (list 604-605 Ad. 12.) utvrđeno je da je tužitelj dopisom od 14. siječnja 2008. obavijestio vještaka da takav dokaz nema, jer plaćanje nije izvršeno, pa je vještak pod točkom AD. 12. mišljenja (list 614 spisa) utvrdio da tužitelj nije izvršio plaćanje po Ugovoru o garanciji, garancijskom kreditu i jamstvu te da nije bilo duga na dan otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom. Dakle, kako tužitelj prije otvaranja stečaja nije izvršio plaćanje korisniku garancije po predmetnom ugovoru, to u trenutku otvaranja stečaja nije imao tražbinu niti prema glavnom dužniku niti prema tuženiku kao jamcu i platcu, a kako ni nakon otvaranja stečaja nije izvršio plaćanje, nije stekao svojstvo stečajnog vjerovnika u smislu čl. 76. st. 1. SZ.

Stoga sud smatra osnovanim osporavanje stečajnog upravitelja prijavljene tražbine s osnove tog ugovora.

Bez obzira što sud smatra neosnovanim tužbeni zahtjev u tom dijelu, napominje se da je tuženikov prigovor radi pobijanja ugovora o jamstvu neosnovan iz istih razloga i uz isto obrazloženje kao za Ugovor br. 96689 od 01. rujna 1996.

2. Odlučujući o postojanju tražbine tužitelja prema tuženiku s osnove Ugovoru o priznanju duga i kreditu br. 980446 od 01.04.1998. utvrđeno je slijedeće:

Uvidom u Ugovoru o priznanju duga i kreditu br. 980446 od 01.04.1998. (list 453 i 301 spisa) utvrđeno je da je ugovor sklopljen između tužitelja kao vjerovnika, Tehno Bistrice, Marija Bistrice kao dužnika i tuženika kao jamca platca. Točkom 2. stranke su se sporazumjele da ukupni dug specificiran u točki 1. iznosi 16.946.941,30 kn koji predstavlja protuvrijednost 4.784.568,41 DEM.....i da su vjerovnik i dužnik suglasni da taj iznos predstavlja novu glavnica kredita koji se dužnik obvezuje vratiti vjerovniku. U daljnjem tekstu ugovora ugovoreni su uvjeti korištenja i vraćanja tog kredita. Uvidom u ugovor utvrđeno je da je tuženik kao jamac platca potpisao i žigom ovjerio ugovor. Stoga je neosnovana tvrdnja tuženika iz odgovora na tužbu da tuženik taj ugovor nije potpisao nego samo aneks ugovora. Dakle, Tuženik po tom ugovoru kao jamac i platca odgovara vjerovniku za cijelu obvezu i vjerovnik njeno ispunjenje može zahtijevati bilo od glavnog dužnika bilo od jamca- ovdje tuženika, ili od obojice prema (čl. 1004. st. 3. ZOO-a) Dakle tužitelj je imao pravo, zahtijevati ispunjenje od tuženika kao jamca i stoga tražbinu po tom ugovoru prijaviti u stečajnu masu tuženika. Tuženik u odnosu na tu tražbinu nije posebno naveo razloge zašto je za taj iznos tražbinu stečajni upravitelj osporio, osim prigovora pobojnosti, pa sud smatra u tom dijelu za iznos 22.170.061,40 tužbeni zahtjev osnovanim. Napominje se da nalaz i mišljenje sudskog vještaka koji se odnosi na tu tražbinu (točka Ad. 9. nalaza i točka Ad.9. mišljenja) nije relevantan za odluku, jer se na utvrđenje vještaka stranke nisu pozivale osim prigovora tuženika da nije jamac po tom ugovoru.

Tuženikov prigovor radi pobijanja ugovora o jamstvu je neosnovan iz istih razloga i uz isto obrazloženje kao za Ugovor br. 96689 od 01. rujna 1996.

Stoga sud smatra osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja i u dijelu kojim traži da se utvrdi postojanje tražbine tužitelja prema tuženiku s osnova Ugovora br. 980446 od 01.04.1998 i Ugovora br. 96689 od 01. rujna 1996. u ukupnom iznosu od 36.702.851,81 kako je odlučeno u točki I izreke.

Odluka o trošku temelji se na čl. 154 st. 2 ZPP-a. Trošak je odmjeran razmjerno postignutom uspjehu stranaka u sporu s tim da je o visini troška odlučeno temeljem čl. 155 u svezi s čl. 164 ZPP-a..

Strankama je priznat kao potreban trošak zastupanja po odvjetniku koji je odmjeran u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN broj 91/04, 37/05 i 95/07) važećom u vrijeme poduzimanja svake pojedine radnje.

Tužitelju je, s osnova zastupanja po odvjetniku, kao potreban za vođenje spora priznat trošak sastava tužbe u iznosu 100.000,00 kn (Tbr. 7/1.), zastupanja na ročištima 10.11.2006.g., 07.09.2007.g., 20.11.2008.g. po 100.000,00 kn (Tbr. 9/1. i 7/1.) zastupanja na ročištima 07.03.2002.g., 04.03.2003.g.,30.03.2004.g., 22.11.2004.g., 10.07.2007.g. po 50.000,00 kn (Tbr. 9/2. i 7/1) za sastav obrazloženih podnesaka od 30.12.2002.g. kojim se očitovao na navode odgovora na tužbu, od 22.10.2008.g i 25.04.2008.g kojim se očitovao na nalaz i mišljenje sudskog vještaka iznos od po 100.000,00 kn (Tbr. 8/1 i 7/1) te PDV u iznosu 198.000,00 kn. Priznat je i trošak uplaćenog predujma za vještačenje u iznosu 30.000,00 kn i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu 5.000,00 kn. Dakle, sveukupni opravdani trošak iznosi 1.121.000,00 kn.

Kako je tužitelj uspio sa oko 36% u sporu to u tom omjeru priznati trošak iznosi 403.560,00 kn.

Tužitelju nije priznat kao potreban za vođenje spora trošak sastava podnesaka od 03.03.2003.g., 24.03.2003.g., 27.08.2004., 28.09.2004., 10.07.2007., 04.09.2007.g. iz razloga jer u tim podnescima ponavlja ili nadopunjuje tvrdnje iznesene u očitovanju na odgovor na tužbu u kojem je tuženik detaljno obrazložio razloge osporavanja svake pojedine tražbine, predaje ih na ročištima na kojima je mogao iznijeti te tvrdnje ili izlaže pravna stajališta koja je mogao i trebao iznijeti već u samoj tužbi ili u podnesku kojim se očitovao na odgovor na tužbu. Nije priznat trošak sastava podneska od 07.11.2006.g. kojim predlaže sniženje VPS jer je prijedlog kao neosnovan odbijen, te sastava podnesaka od 20.10.2008.g., 22.04.2008.g. i 03.09.2008.g. jer istim samo nadopunjuje navode iznesene u očitovanju na nalaz i mišljenje

sudskog vještaka. Neosnovan je i zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 10.000,00 kn jer u spisu ne prileže dokaz da je pristojba uplaćena. Stoga je u tom djelu za iznos od 1.608.000,00 kn zahtjev za naknadu troška valjalo odbiti kako je odlučeno pod točkom IV izreke.

Tuženiku je priznat kao potreban za vođenje spora s osnova zastupanja po odvjetniku trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu 100.000,00 kn (Tbr. 8/1 i 7/1), zastupanja na ročištima 11.2006.g., 07.09.2007.g., 20.11.2008.g. po 100.000,00 kn (Tbr. 9/1. i 7/1.) zastupanja na ročištima 07.03.2002.g., 04.03.2003.g., 30.03.2004.g., 22.11.2004.g., 10.07.2007.g. po 50.000,00 kn (Tbr. 9/2. i 7/1) te PDV u iznosu 242.000,00 kn (Tbr 42) što sveukupno iznosi 915.000,00 kn

Kako je tuženik uspio sa oko 64% u sporu to u tom omjeru priznati trošak iznosi 585.600,00 kn.

Tuženiku nije priznat kao potreban za vođenje spora trošak sastava podnesaka od 02.03.2003.g. jer je predan na ročištu i samo se nadopunjuju navodi iz odgovora na tužbu, sastav podneska od 19.11.2004.g. jer se ponavljaju već iznesene tvrdnje i iznose prana stajališta koja je mogao iznijeti u odgovoru na tužbu ili održanim ročištima. Nije priznat ni trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu 5.000,00 kn jer u spisu ne prileže dokaz da je ista uplaćena.

Stoga je u tom djelu za iznos od 432.000,00 kn zahtjev za naknadu troška valjalo odbiti kako je odlučeno pod točkom V izreke.

Kako je tuženik uspio sa 64% u sporu, a tužitelj sa oko 36%, naloženo je tužitelju da nadoknadi tuženiku razliku troška u iznosu od 182.040,00 kn, kako je odlučeno u točki III izreke.

U Zagrebu, 5. prosinca 2008.g.

Sudac:

Ružica Omazić v.r.

Za točnost otpredka:
Štefica Krušić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude -rješenja dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu RH, a podnosi se putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa presude-rješenja.

KLAUZULA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-6568/2001-24

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj:

Datum pravomoćnosti: 13.05.2015.

Datum ovršnosti: 27.07.2015.

Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:

